

на тракийското въстание, а което е по-важно, то е и първото като организирано вжтрѣ въ България, а не задъ Дунава. Така се почва въ Сливенъ „кървавата сватба,“ въ която авторътъ на горнитѣ думи слѣдъ една година бѣ най-видниятъ въ нея сватбаръ. (Ср. сжщия в-къ отъ 7-и септ., 1875 г., брой 26).

Ботевъ, който е познавалъ много добрѣ Сливена и сливенци, за да ги възпѣе въ името на идеалния за него Х. Димитъръ, е ималъ многобройни читатели въ Сливенъ. Въ горния му в-къ (издаванъ въ Букурещъ) срѣщаме слѣдната интересна дописка отъ Сливенъ, за началото на 1875 г., която и характеризира положението на духоветѣ въ града въ надвечерието на тракийското въстание:

„Сѣкога, когато захванѣ да приближава пролѣтъ, турцитѣ сѣкашъ че ги хваща оная болестъ, която хваща и кучетата и която се нарича бѣсъ или водобоязнь! Тие ставатъ зли, коварни, но страшливи. Въ това врѣме тие гледатъ на българинътъ, а особено на *сливенецътъ*, като на човѣкъ, който чака само да се раззелени гората и да излѣзе да пие кръвта на *провопърнитѣ*“ . . .

Анонимниятъ дописникъ продължава да разправя, какъ едно българче въ Сливенъ, като си наливало вода отъ чешмата, било бито отъ турчета, и какъ единъ по-възрастень червенопоясъ сливенецъ се застѣпилъ за беззащитното и ги напсувалъ на Мохамеда тъкмо прѣдъ очитѣ на купъ турци, които гледали „сеиръ“ край околното кафене. („Знаме“, 19 януари, 1875 г., год. V, брой 6, стр. 24).

Въ друга една дописка, пакъ отъ Сливенъ, отъ мѣсець май 1875 г., се казва, че сливенския каймакаминъ съобщилъ на мѣстния владика Серафимъ, че ималъ заповѣдь отъ везира, щото Серафимъ да уволни главнитѣ сливенски учители: *Коняровъ* и *Черковски*, защото първиятъ билъ свършилъ въ Русия, а вториятъ носѣлъ „комитска брада“. Дѣдо Серафимъ явилъ това комично искане на Екзарха, който излѣзълъ по-хитъръ и поискалъ да му се даде везирския такриръ, но такрира не билъ проводень и работата тѣй заглѣхнала. („Знаме“, 2 май, 1875 г., бр. 14 стр. 55).

Тѣй или инѣкъ, турскитѣ власти отъ врѣме залавянето нѣкои отъ членовѣтъ на Сливенския комитетъ били винаги на шрекъ и се съмнявали и въ най-невиннитѣ признаци на какво и да е движение. При тия условия лесно обяснимо е, защо участието на Сливенъ въ мѣстни въстания изъ Тракийско е бивало осуетявано. Па и самиятъ планъ за старозагорското движение е билъ необмисленъ и прѣждеврѣменъ. На всѣки случай, до избухването на въстанието въ Ст.-Загора, сливенскитѣ революционери сж работили заедно съ останалитѣ. Делегатъ отъ Сливенъ при Старозагорския комитетъ е билъ *Никола Л. Газибаровъ*, а агенти на